

Приказка за Васили

Преди много, много години в самото начало на живота царяло вечно Лято. Хората са били добри, живеели безгрижно и празнували пищни празници, посветени на Лятото, Слънцето и естествено на Господ-Бог. Нямали къщи, печки, живеели свободно и щастливо.¹

Но не щеш ли по нашите земи, настъпила първата Зима. Тя била толкова люта, че загинали хора, лъвовe, пантери и други прелестни зверове, птици и живинки.²

Тогава хората се обърнали с молитви към Бог да се смили над тях, да ги спаси от лапите на смразяващия студ. Макар и много зает, Господ чул молбите им.

Ангелите това и чакали - Господ да има желание и те на часа да го изпълнят.

Пръв прочел желанието на Бог ангелът Васили³, който дарявал с таланти и ръкотворство.

Застъпил се и рекъл на Бог:

- Господи, татко мой позволи ми да помогна на хората! Да ги избавя от лютата Зима!

- Е! - рекъл Господ, – спасявай, каквото ще спасяваш, но това, което вече е погубено, не може да спасиш! Зимата извоюва това, което можа...

- Благодаря ти, татко мой! – рекъл ангелът.

И литнал Васили към Земята.

Докато летял по пътя си, Васили, превърнал снежинките в птици – патици и гъски. И тупнали те пред краката на хората, а той им рекъл:

- Когато хапнете от месото на тези птици, ще бъдете поиздръжливи на зимния студ. Сега ще ви покажа как да си правите къщи, печки и как да ги палите, за да се защитите от